

Yew och Kung. Kosacken Nikolai togs med och min gamle vägvisare, kameljägaren Abdu Rehim, som infunnit sig vid vårt högkvarter. Jämte de båda tjänaerna San Wa-tse och Liu Chia räknade spaningsgruppen åtta man. De hade bensinförråd för vägen till Tun-hwang och tillbaka samt elva gallons motorolja.

Deras öden bilda ett särskilt kapitel i vår saga. Men i detta sammanhang bör jag kanske redan nu berätta att företaget endast till hälften lyckades. Deras försök att vid södra foten av Kuruk-tagh framtränga mot öster visade sig redan i början utförbart och därför gjorde de en omväg inåt bergen. De nådde efter att ha kört 240 km. från huvudlägret Altmisch-bulak, den ödsliga saltkällan. Längre mot öster kunde de icke fortsätta emedan den svåra terrängen alltför hårt tagit på deras förråd av motorolja.

Min önskan att finna en ny "Sidenväg" hade sålunda gått upp i rök. Men därför övergav jag ingalunda hoppet att vid ett senare tillfälle fullborda planen. Ett halvt år skulle förgå innan den planen kom till utförande. Men därom skall i senare kapitel av denna bok lämnas besked.

Det var icke endast planerna på uppspårandet av den tvåtusenåriga Sidenvägen eller någon annan körbar förbindelseled mellan Korla och Tun-hwang, som upptogo våra tankar och timmar under de tre dagar Chen och jag tillbringade i sällskap med expeditionens övriga avdelningar i högkvarteret nära Jardang-bulak. Vi hade också andra planer — och det gällde ju att på ett så givande sätt som möjligt utnyttja den korta